

Sygn. akt I C 276/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Chłopecka

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Strzelecka

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **B. L.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) we W. na rzecz pozwanej B. L. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 276/17

UZASADNIENIE

Powód (...)we W., pozwem wniesionym w dniu 9 marca 2017 roku, domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej B. L. kwoty 4.268,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. Uzasadniając swoje żądanie, podniósł, że w dniu 24 listopada 2008 roku pozwana zawarła z (...)we W. umowę bankową, na podstawie której uzyskała określoną w umowie kwotę pieniędzy, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na ustalonych warunkach. B. L. nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. W następstwie powyższego wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, jednocześnie informując, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 4 lutego 2016 roku (...)we W. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi 43.268,17 złotych, w tym należność główna w wysokości 2.373,28 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1.894,89 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki i odsetki karne wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane przez stronę powodową. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/575/131/PST 7 marca 2017 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 marca 2017 roku wydanym w sprawie oznaczonej sygnaturą akt I Nc (...), Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od tego orzeczenia pozwana podniosła zarzut niewykazania istnienia wierzytelności, braku legitymacji materialnej czynnej powoda, błędnego wyliczenia kwoty roszczenia a nadto – z ostrożności procesowej – przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. L. zawarła w dniu 24 lutego 2008 roku z (...) we W. umowę pożyczki numer (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 7.03.2017r. k. 8)

W dniu 4 lutego 2016 roku (...)we W.zawarł z (...) Bank Spółką akcyjnąwe W.umowę przelewu wierzytelności, wśród których była wierzytelność z tytułu umowy zawartej z B. L..

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 4.02.2016 roku k. 9-13; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 14)

Pismem z dnia 9 lutego 2017 roku działająca w imieniu powoda firma (...) Spółka akcyjna we W. wezwała B. L. do zapłaty należności w kwocie 4.402,45 złotych w terminie do 16 lutego 2017 roku. B. L. nie uiszczyła dobrowolnie wskazanej należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9.02.2017 roku k. 15)

W księgach rachunkowych (...) we W.ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca funduszowi wobec B. L.z tytułu umowy pożyczki nr (...), która na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych tj. na dzień 7 marca 2017 roku wynosiła 4.267,17 złotych. Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyły się kwota 2.373,28 złotych tytułem należności głównej oraz kwota 1.894,89 złotych z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 kc). Wedle 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Tym samym skoro w rozpatrywanej sprawie wierzytelność stwierdzona była pismem (umowa pożyczki), ustawodawca nałożył na strony obowiązek zachowania formy pisemnej przelewu wierzytelności.

W myśl art. 6 kc, istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 6 kc oraz art. 232 kpc ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powód powoływał się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt, przysługującego mu względem pozwanej roszczenia o oznaczonej wysokości, zobowiązany był wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone w pozwie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 4.268,17 zł. Jako podstawę swojego roszczenia strona powodowa wskazała umowę pożyczki zawartą przez pozwaną z (...) we W., wskazując, że umową przelewu wierzytelności z dnia 4.02.2016r. (...) we W. zbył tę wierzytelność na rzecz strony powodowej. Z przedłożonych dowodów nie wynika, by powód nabył sporną wierzytelność od wierzyciela pierwotnego. Do pozwu dołączono jedynie umowę przelewu wierzytelności zawartą z powodem przez (...) we W. i wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Wskazać należy, że dołączony do akt wyciąg z ksiąg funduszu w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004r., nr 146 poz. 1546 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 2. Zgodnie z dyspozycją art. 194 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązanie, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 2 art. 194 ustawy). Zatem księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności funduszu poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Powód powołując się na przelew wierzytelności z dnia 4 lutego 2016 roku nie dołączył do akt dokumentu, z którego wynikałoby następstwo prawne cedenta (...) we W. po wierzycielu pierwotnym (...) we W. co do wierzytelności wobec pozwanej. Ponadto powód nie wykazał nabycia wierzytelności wobec strony pozwanej w wysokości oznaczonej w pozwie, bowiem nie przedłożył żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem. Nadto nie przedłożono też dowodów wysłania lub doręczenia pozwanej zawiadomienia o przelewie czy wypowiedzenia umowy. Brak tych dokumentów uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej na stronę powodową w wysokości wskazanej w pozwie, a tym samym czy powód jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej. Powód nie wykazał następstwa prawnego pomiędzy (...) we W. a (...) we W. w wysokości i wymagalności dochodzonego roszczenia oraz prawa do naliczania odsetek we wskazanej wysokości.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, iż strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodniła swojego roszczenia. Załączone przez stronę powodową dokumenty nie wskazują na przejście wierzytelności wobec strony pozwanej na powoda, jak również na fakt istnienia wierzytelności dochodzonej przez powoda co do wysokości.

W konsekwencji, brak udowodnienia swojego roszczenia oraz legitymacji czynnej przez powoda skutkować musi oddaleniem powództwa. Powód nie udowodnił faktu, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej, ani nie udowodnił jego wysokości.

W takiej sytuacji zbędnym było ustosunkowanie się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Z podanych względów, na podstawie art. 720 kc oraz art. 509 kc, powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwaną za stronę wygrywającą w całości. Na koszty poniesione przez pozwaną składało się wynagrodzenie reprezentującego ją zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł – ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

W., 24/07/2017 roku